

S.K. TREMAYNE

LEDO DVIŲNĖS

„Nepaprastai įdomi ir
įtampos kupina knyga.“

– SOPHIE HANNAH

Alma littera

Mūsų kėdės stovi lygiai dviejų metrų atstumu viena nuo kitos. Abi atsuktos į didelį rašomąjį stalą, tarsi būtume pora, atvykusi į šeimos terapijos seansą; pernelyg gerai pažįstamas jausmas. Kambaryje dėmesį traukia du didžiuliai aštuoniolikto amžiaus pakeliamieji langai be užuolaidų: lyg du vienodi tamsaus, apsi-blaususio Londono dangaus portretai.

– Ar galima uždegti šviesą? – klusteli mano vyras, ir jaunas advokatas Endrius Volkeris su vos pastebimu susierzinimu pakelia akis nuo dokumentų.

– Žinoma, – taria jis. – Atsiprašau.

Jis palinksta prie jungiklio sau už nugaros, ir du toršerai užlieja kabinetą ryškia geltona šviesa, o išpūdingi didžiuliai langai pajuosta.

Dabar jų stikluose matau savo atspindį: romi, pasyvi, suglaudusi kelius. Kas ši moteris?

Ji ne ta, kokia buvo anksčiau. Akys mėlynos kaip visada, bet liūdnesnės. Veidas kiek apvalinas, išblyškęs ir liesesnis nei anksčiau. Ji vis dar šviesiaplaukė ir ganėtinai graži – bet taip pat ir nublankusi, sunykusi; trisdešimt trejų metų moteris, seniai praradusi mergaitiškumą.

O drabužiai?

Pernykštės mados džinsai. Pernykštės mados batai. Alyvų spalvos kašmyro megztinis gan gražus, bet padėvėtas: apsibumbulavęs

nuo daugybės skalbimų. Susiraukiu žvelgdama į savo atvaizdą. Reikėjo apsirengti puošniau. Bet kodėl turėčiau rengtis puošniau? Mes tik susitinkame su teisininku. Ir visiškai keičiame savo gyvenimą.

Lauke gaudžia transportas, panašu į gilų, bet neramų miegančio sutuoktinio kvėpavimą. Kažin ar pasiilgsiu Londono klegesio, nuolatinio raminamo baltojo triukšmo: kaip tos mobiliųjų telefonų programėlės, padedančios užmigti, imituojančios nesiliaujančius venomis plūstančio kraujo garsus gimdoje, kažkur toliau plakančią motinos širdį.

Ir mano dvynės girdėjo šį triukšmą, kai trynėsi nosimis mano viduje. Prisimenu, kai pamačiau jas per antrą sonogramos procedūrą. Jos atrodė kaip du herbo simboliai, identiški ir priešingi. Vienaragis ir vienaragis.

Palikėjas. Testamento vykdytojas. Įstatyminis. Oficialus testamentamento patvirtinimas...

Endrius Volkeris kalbasi su mumis, tarsi būtume paskaitoje, ir jis – dėstytojas, šiek tiek nusivylęs savo studentais.

Paliktas testamentu. Velionė. Paveldėtojai. Vaikai.

Mano vyras Angusas atsiduso su vos nuslepiamu nekantrumu; žinau tą atodūšį. Jam įgriso, jis susierzinęs. Suprantu jį, bet užjaučiu ir advokatą. Volkeriui tikriausiai nelengva. Kalbėtis su piktu, karingai nusiteikusiu tėvu ir vis dar gedinčia motina, mėginant sutvarkyti problemišką palikimą. Tai išties keblu. Tad jo atsargus, neskubus ir tikslus minčių formulavimas, matyt, yra būdas santūriai išsiaiškinti sudėtingus reikalus. Galbūt tai teisinis medicinos terminologijos atitikmuo. *Dvylikapirštės žarnos hematomos ir membranos plyšimas, sukėlęs mirtiną peritonitą.*

Mano mintis nutraukia šaižus balsas.

– Mes apie visa tai jau kalbėjome.

Ar Angusas išgėręs? Balse girdėti pykčio gaidelės. Jis piktas nuo tada, kai tai nutiko. Ir daug geria. Bet šiandien jis kalba aiškiai, tad tikriausiai yra blaivus.

– Norime viską susitvarkyti, kol nepasikeitė orai. Suprantat?
 – Pone Mokroftai, kaip ir sakiau, Piteris Kenvudas dabar atos-
 togauja. Jei norėtumėte, galime palaukti, kol jis grįš...

Angusas papurto galvą.

– Ne. Norime viską užbaigti dabar.

– Tuomet privalau dar kartą peržiūrėti visus dokumentus ir aptarti susijusius klausimus. Be to, Piteris mano... na...

Pakeliu į jį akis. Padvejojęs advokatas kitus savo žodžius ištaria dar santūriau ir atsargiau suformulavęs:

– Kaip žinote, pone Mokroftai, Piteris laiko save ilgamečiu jū-
 sų šeimos draugu. Ne tik teisiniu patarėju. Jis žino visas aplinky-
 bes. Puikiai pažinojo velionę ponią Karnan, jūsų močiutę. Todėl
 jis prašė manęs dar kartą įsitikinti, kad judu tiksliai žinote, ką
 ketinate daryti.

– Mes puikiai žinome, ką darome.

– Toji salelė, kaip suprantate, yra beveik negyvenama. – Endrius
 Volkeris nejaukiai gūžteli, tarsi namelis apgriuvo dėl jo bendrovės
 kaltės ir jis labai trokšta išvengti galimo teismo ieškinio. – Švytu-
 rio prižiūrėtojo namas, deja, buvo paliktas gamtos stichijų valiai,
 jame daug metų niekas negyveno. Bet jis įtrauktas į istorinės ver-
 tės pastatų sąrašą, todėl jo negalima nugriauti ir pastatyti naujai.

– Taip. Mes viską žinome. Vaikystėje dažnai ten lankydavausi.
 Žaisdavau vandens baseinėliuose uolų įdubose.

– Bet ar esate gerai informuotas apie laukiančius sunkumus,
 pone Mokroftai? Tai išties rizikingas sumanymas. Per potvynius
 susidaro dumblėtos seklos, todėl kyla bėdų dėl vietovės priei-
 namumo ir, žinoma, yra daugybė rimtų trūkumų dėl santechni-
 kos, šildymo ir elektros – juolab kad testamentu jums nepalikta
 nė trupučio pinigų, nieko...

– Mes viską žinome iki pat smulkmenų.

Visi trumpam nutyla. Advokatas dirsteli į mane, tada vėl pasi-
 suka į Angusą.

– Kaip suprantu, jūs parduodate savo namus Londone?

Angusas įžūliai įsmeigia į jį akis. Kilsteli smakrą.

– Atsiprašau? Ir kaip tai susiję?

Advokatas papurto galvą.

– Tiesiog Piteris nerimauja. Nes... turint omenyje jūsų neseną tragišką netektį... jis nori būti visiškai tikras.

Angusas žvilgteli į mane. Neaiškiai gūžteliu. Angusas palinksta į priekį.

– Gerai. Kaip norite. Taip, mes parduodame namą Kamdene.

– Vadinasi, jūs gausite užtektinai pajamų, už kurias galėsite pradėti renovaciją El... – Endrius Volkeris susiraukia mėgindamas perskaityti žodžius. – Nemoku ištarti. El...

– *Eilan Toran*. Škotų geilų kalba. Tai reiškia „Griaustinio sala“. Torano sala.

– Taip. Žinoma. Torano sala. Vadinasi, pardavę namą, tikėtės sukaupti pakankamai lėšų švyturio prižiūrėtojo namelio Torane remontui?

Suprantu, kad turėčiau ką nors pasakyti. Tikrai turiu kažką pasakyti. Dabar kalba tik Angusas. Tačiau mano tylėjimas toks raminantis, aš apsigaubusi savo tyla tarsi kokonu. Kaip visada. Toks jau mano įprotis. Visada buvau tyli, netgi uždara; tai amžinai pykdydavo Angusą. *Ką tu galvoji? Pasakyk man. Kodėl aš visada turiu kalbėti?* Kai jis taip pasakydavo, aš paprastai gūžtelėdavau pečiais ir nosisukdavau; kartais tylėjimas pasako daugiau už žodžius.

O dabar ir vėl tyliu. Klausausi savo vyro.

– Mes antrą kartą įkeitėme savo namą Kamdene. Aš praradau darbą, mums sunku išgyventi. Ir taip, aš tikiuosi šiek tiek uždirbti, pardavęs namą.

– Ar jau turite pirkėją?

– Nekantrauja išrašyti mums čekį. – Angusas aiškiai vos tramdo pyktį, bet kalba toliau: – Paklauskite. Močiutė testamentu paliko salą man ir mano broliui. Teisingai?

– Žinoma.

– O mano brolis kilniaširdiškai atsisako savo dalies. Taip? Mano motina senelių namuose. Tiesa? Taigi sala priklauso man, mano žmonai ir mūsų dukrai. Teisingai?

Dukrai. Vienaskaita.

– Išties...

– Tai viskas aišku. Sutinkate? Mes norime persikraustyti. Net labai norime. Taip, namas prastos būklės. Griūvantis. Bet mes susitvarkysime. Šiaip ar taip, – Angusas atsilošia kėdėje, – esame patyrę ir kur kas blogesnių dalykų.

Įdėmiai pažvelgiu į savo vyrą.

Jei tik dabar pamatyčiau jį pirmą kartą, jis vis dar būtų labai patrauklus. Aukštas, protingas vyras, trisdešimties su trupučiu, ant smakro dailūs trijų dienų šereliai. Tamsiaakis, vyriškas, stiprus.

Kai susipažinome, Anguso smakrą taip pat dengė trumpi šereliai ir man tai patiko. Patiko, kaip jie išryškino jo žandikaulius. Sėdėjo tame dideliame triukšmingame Kovent Gardeno ispaniškų užkandžių bare ir buvo vienas iš nedaugelio mano sutiktų vyrų, kurį tikrai galėjai vadinti gražiu.

Jis juokėsi sėdėdamas su būriu draugų prie didžiulio stalo. Visi buvo įpusėję trečią dešimtį. Mes su draugėmis sėdėjome prie gretimo stalo. Šiek tiek jaunesnės ir tokios pat linksmos. Visi gėrė daug Riochos vyno.

Viskas vyko kaip paprastai. Vienas iš vaikinų mestelėjo mums kažkokį juokelį; kažkuri iš mūsų atsakė tuo pačiu. Abu stalai susimaišė: mes pasislinkome, susispaudėme ir susiejome į krūvą. Juokavome, kvatojomės ir keitėmės vardais: čia Zoja, o čia Saša, čia Aleksas, Imodžena, Meredithė...

Čia Angusas Mokraftas, o čia Sara Milverton. Jis iš Škotijos, jam dvidešimt šešeri. Ji pusiau anglė, pusiau amerikietė, dvidešimt trejų. Praleiskit gyvenimą kartu!

Lauke didėja piko valandos transporto triukšmas; staiga atsi-
peikėju iš prisiminimų. Endrius Volkeris prašo Angusos pasirašyti
dar keletą dokumentų. Žinau šias procedūras: praėjusiais metais
mums teko pasirašyti galybes popierių. Dokumentus, kuriuos
reikia sutvarkyti įvykus nelaimei.

Angusas susikūprinęs virš stalo paskubom raito savo pavardę.
Rašiklis atrodo per mažas jo pirštuose. Nusigręžusi pažvelgiu į
Senojo Londono tilto paveikslą, kabantį ant geltonai dažytos sie-
nos. Noriu dar panirti į prisiminimus, prasiblaškyti. Noriu galvo-
ti apie Angusą ir save: mūsų pirmąjį vakarą.

Viską prisimenu labai ryškiai. Nuo muzikos – meksikietiškos
salsos – iki pusėtinų užkandžių: šiurpiai raudonų *patatas bravas**,
baltųjų šparagų su vyno actu. Prisimenu, kaip kiti pamažu išsi-
skirstė, – reikia suspėti į paskutinį metro traukinį, reikia išsimie-
goti, – tarsi visi būtų supratę, kad mudu tinkame vienas kitam,
kad tai šis tas daugiau nei paprastas penktadienio vakaro flirtas.

Kaip lengvai viskas vyksta. Koks dabar būtų mano gyvenimas,
jei tada būtume sėdėję prie skirtingų stalų, nuėję į skirtingus ba-
rus? Bet mes pasirinkome tą barą, tą vakarą ir tuos stalus, ir vi-
durnaktį aš likau sėdėti viena šalia šio aukšto vaikinio – Angusos
Mokrofto. Jis pasakė esąs architektas. Škotas, vienišas. Paskui gu-
driai pajuokavo, o aš neiškart supratau, kad tai pokštas. Juokda-
masi pamačiau, kaip jis į mane žvelgia: įdėmiai, klausiamai.

Tad atsakiau jam tokiu pat žvilgsniu. Jo akys buvo rimtos, tam-
siai rudos; jo plaukai tankūs, banguoti ir labai juodi; balti dantys
ryškiai spindėjo tarp raudonų lūpų ir tamsių barzdos šerelių. Iš-
kart žinojau atsakymą. *Taip.*

Po dviejų valandų mes apgirtę pirmąkart pasibučiavome,
pritariamai šviečiant mėnuliui, Kovent Gardeno aikštės kampe.
Prisimenu nuo lietaus blizgančius grindinio akmenis, kai apsika-

* Orkaitėje keptos bulvės, supjaustytos 2 cm gabalėliais, patiekiamos su naminiu
aštriu pomidorų padažu. (*Paaiškinimai vertėjos.*)

binome; vėsoką ir saldų nakties orą. Tą pačią naktį mudu kartu miegojome.

Nepraėjus nė metams susituokėme. Beveik po dviejų santuokos metų mums gimė dukrelės: identiškos dvynės. O dabar likusi tik viena iš jų.

Krūtinę suspaudžia skausmas: turiu prispausti prie burnos kumštį, kad užgniaužčiau drebulį. Kada jis praeis? Gal niekada? Tai tarsi karo žaizda, skeveldra kūne, laikui bėgant kylanti į paviršių.

Gal tikrai turėčiau prabilti? Kad numalšinčiau skausmą, nutildyčiau mintis. Sėdžiu čia pusvalandį, romi ir tyli kaip kokia puritonų namų šeimininkė. Pasikliauju Angusu, pernelyg dažnai leidžiu kalbėti jam, daryti tai, ko nepajėgiu pati. Bet pakaks tylėti, bent jau dabar.

– Jei sutvarkysime salą, ji gali būti verta milijono.

Abu vyrai atsigręžia į mane. Nustebę. Ji prabilo!

– Jau vien vaizdas, – tariau, – atsiveriantis į Sleito sąsiaurį ir Noidartą, vertas milijono.

Stengiuosi taisyklingai ištarti pavadinimą: kad „Sleitas“ rimuotųsi su „greitas“. Aš atlikau tiriamąjį darbą; ieškojau ir tyrinėjau, „Google“ apžiūrinėjau nuotraukas ir skaičiau istorijas.

Endrius mandagiai nusišypsojo.

– Ar lankėtės ten kada nors, ponio Mokroft?

Išraustu; bet man vis tiek.

– Ne. Bet mačiau nuotraukas, skaičiau knygas – tai vienas pačių gražiausių vaizdų visoje Škotijoje, ir mes turėsime nuosavą salą.

– Taip, išties. Vis dėlto...

– Ornsio kaimelyje, žemyninėje dalyje, mažiau nei už kilometrą nuo Torano buvo namas... – Dirsteliu į užrašus, išsaugotus mobilijame telefone, nors ir pati gerai prisimenu faktus. – Šių metų sausio penkioliktą dieną jis buvo parduotas už septynis šimtus penkiasdešimt tūkstančių. Tai keturių miegamųjų namas su gra-

žiu sodu ir nedidele medine terasa. Viskas labai dailu, nors ir ne rūmai. Tačiau iš jo atsiveria įspūdingas vaizdas į sąsiaurį – už tai žmonės ir moka pinigus. Septyni šimtai penkiasdešimt tūkstančių!

Angusas pažvelgia į mane ir padrąsindamas linkteli. Tada ir pats taria:

– Taip. O mes suremontavę turėsime penkis miegamuosius – daugybė vietos. Tas namas ganėtinai erdvus. Jo vertė galėtų pakilti iki milijono. Visai nesunkiai.

– Na taip, pone Mokraftai, dabar jis vertas vos penkiasdešimties tūkstančių, bet galimybių tikrai yra.

Advokatas dirbtinai šypsosi. Man pasidaro smalsu: kodėl jis taip akivaizdžiai nenori, kad mes persikeltume į Toraną? Ką jis žino? Kokių interesų gali turėti Piteris Kenvudas? Gal jie patys rengėsi pateikti pasiūlymą? Būtų visai suprantama: Kenvudas jau seniai žino apie Toraną, jis gerai pažinojo Anguso močiutę, tikriausiai yra gerai informuotas apie tikrąją salos vertę.

Ar toks ir buvo jų planas? Jei taip, jis būtų viliojamai paprastas. Tereikia palaukti, kol Anguso močiutė numirs. Tada staigiai pulti anūkus, ypač – gedincią, iš vėžių išmuštą porą: priblokštą vaiko mirties, prispaustą finansinių bėdų. Pasiūlyti jiems šimtą tūkstančių, dvigubai daugiau nei reikia, apsimesti dosniems ir užjaučiantiems, šiltai, bet liūdnai šypsotis. *Tikriausiai jums labai sunku, bet mes galime padėti, palengvinti šią naštą. Tik pasirašykite šioje eilutėje...*

O paskui... lengviau nebūna. Nuplukdyk laivu pilną autobusą lenkų statybininkų į Skajų, investuok du šimtus tūkstančių ir palauk metelius, kol bus užbaigti visi darbai.

Šis nepaprastai gražus namas nuosavoje saloje, prie pat žymiojo Sleito sąsiaurio, parduodamas už 1,25 milijono svarų sterlingų arba už artimiausią pasiūlytą sumą...

Ar tokia ir buvo jų užmačia? Endrius Volkeris žvelgia man į akis, ir mane nusmelkia kaltės jausmas. Tikriausiai esu siaubin-

gai nesąžininga „Kenvudui ir partneriams“. Bet, kad ir kokie būtų jų motyvai, aš nieku gyvu neatsisakysiu šios salos: tai mano pasitraukimo kelias, pabėgimas nuo sielvarto ir prisiminimų. Taip pat skolų ir abejonių.

Pernelyg dažnai apie tai svajojau. Stebeilydavau į švytinčias nuotraukas nešiojamojo kompiuterio ekrane trečią valandą ryto virtuvėje. Tuo metu Kirstė miegodavo savo kambaryje, o Angusas gulėdavo lovoje, apgirtęs nuo viskio. Žiūrėdavau į tą krištolinį grožį. *Eilan Toran*. Prie Sleito sąsiaurio. Vidinių Hebridų žavesys, ši graži nuosava sala.

– Ką gi. Tada reikia dar kelių parašų, – tarsteli Endrius Volkeris.

– Ir bus viskas?

Reikšminga pauzė.

– Taip.

Po penkiolikos minučių mudu su Angusu išeiname iš geltonojo kabineto, pereiname raudonai dažytą koridorių ir žengiamo į drėgną spalio vakarą. Bedfordo aikštėje, Blumsberyje.

Anguso kuprinėje dokumentai. Jie pasirašyti, viskas baigta. Pažvelgus į pasikeitusį pasaulį, apima pakili nuotaika.

Goverio gatve rieda dideli raudoni autobusai. Du aukštai tuščių veidų, boluojančių languose.

Angusas suima mano ranką.

– Puikiai pasirodei.

– Kada?

– Kai įsikišai. Pačiu laiku. Jau baiminausi, kad neužvožčiau jam.

– Aš taip pat. – Žvelgiame vienas į kitą. Viską suprasdami ir liūdni. – Bet mums pasisėkė, tiesa?

Angusas šypteli.

– Taip, mieloji, mums pasisėkė. – Lynoja, ir jis pasistato palto apykaklę. – Bet, Sara... turiu dar kartą tavęs paklausti: ar tu visiškai tikra?

Vypteliu, ir Angusas suskumba pridurti:

– Žinau, žinau. Taip. Bet ar tikrai manai, kad tai gera išeitis? Ar iš tiesų nori, – jis mosteli ranka į geltonas, dulksnoje susiliejancias išsirikiavusių Londono taksi šviesas, – nuoširdžiai nori visa tai palikti? Visko atsisakyti? Skajus labai ramus.

– Kai žmogui nusibosta Londonas, – tariu, – jam nusibosta lietus.

Angusas nusijuokia ir palinksta arčiau. Jo rudos akys ieško manųjų, lūpos siekia mano lūpų. Švelniai perbraukiu jam skruostą ir pakšteliu į šerelius, įkvepiu jo kvapo – viskiu neatsiduoda. Kvepia Angusu. Muilu ir vyriškumu. Švara ir jėga, vyru, kurį mylėjau. Myliu. Visada mylėsiu.

Galbūt šiandakt pirmą kartą po daugybės savaičių mylėsime. Galbūt kaip nors išgyvensime. Bet ar tai išgyventi įmanoma?

Susikibę už rankų nužingsniuojame gatve. Angusas tvirtai spaudžia man delną. Praėjusiais metais jam dažnai tekdavo laikyti mane už rankos: kai kiauras naktis gulėdavau lovoje ir be paliovos, be žodžių verkdavau; jis spaudė man delną nuo siaubingų Lidijos laidotuvių pradžios iki pat pabaigos, nuo „Aš esu prisikėlimas ir gyvenimas“ iki „Tebūna su jumis visais!“

Amen.

– Metro ar autobusu?

– Metro, – tariu. – Bus greičiau. Noriu pranešti Kirstei gerą žinią.

– Tikiuosi, ir jai taip atrodys.

Pažvelgiu į jį. Ne.

Negaliu pasiduoti abejonėms. Jei pradėsiu svarstyti, nuogąstavimai vėl išnirs į paviršių, ir tada liksime užstrigę čia amžinai.

Imu greitai berti žodžius:

– Aišku, jai patiks, Angusai. Turi patikti. Mes turėsime nuosavą švyturį, ten bus grynas oras, taurieji elniai, delfinai...

– Taip, bet neužmiršk, kad dauguma nuotraukų, kurias matei, buvo padarytos vasarą. Kai šviečia saulė. Ten ne visada taip. Žiemą būna tamsu.

– Todėl žiemą mes... kaip čia pasakius... pritūpsime, susigūšime ir pasiruošime gintis. Tai bus tikras nuotykis.

Prieiname metro stotį. Laiptais leidžiasi tamsus keleivių srautas, nenutrūkstamą srovę ryja požeminis Londono metro. Akimirką atsigręžiu ir pažvelgiu į dulksnotą Naujojo Oksfordo gatvę. Rudeniai Blumsberio rūkai – lyg vaiduokliai, o gal – regimas viduramžių pelkių atsiminimas. Kažkur apie tai skaičiau.

Aš daug skaitau.

– Eime.

Šįkart aš čiumpu Angusą už rankos ir sunėrę pirštus nusileidžiame į metro, išstveriamo tris stoteles suspausti piko valandos minioje, tada įsispraudžiame į braškantį Morningtono gatvės liftą ir iškilę į paviršių beveik pasileidžiame bėgte.

– Ei! – juokdamasis šūkteli Angusas. – Gal čia olimpinės žaidynės?

– Noriu kuo greičiau papasakoti mūsų dukrai!

Ir tikrai labai noriu. Trokštu gyvai likusiai dukrelei pranešti gerą naujieną – pagaliau ką gero ir daug žadančio. Jos dvynė sesuo Lidija mirė prieš metus ir du mėnesius – man nepatinka, kad vis dar skaičiuoju dienas taip tiksliai ir lengvai, – Kirstė ilgiau nei metus kentėjo neišsivaizduojamas kančias: ji prarado dvyne, savo antrą sielos pusę. Keturiolika mėnesių ji gyveno užsidariusi neišmatuojamoje vienatvėje. Bet dabar aš galiu ją išlaisvinti.

Grynas oras, kalnai, įlankos. Ir vaizdas per vandenį į Noidar-to kalnus.

Skubu prie didelio balto namo, kurio niekada neturėjome pirkti, kuriame jau neišgalime gyventi.

Duris atidaro Imodžena. Namai kvepia vaikų maistu, šviežiais skalbiniais ir ką tik išvirta kava; viduje šviesu. Pasiilgsiu to. Galbūt.

– Ime, ačiū, kad ją prižiūrėjai.

– Ak, nėra už ką. Užeikit. Na? Ar pavyko?

– Taip, jis mūsų. Mes kraustomės!

Imodžena iš džiaugsmo suploja rankomis: mano sumanioji, elegantiškoji, ištikimoji tamsiaplaukė koledžo laikų draugė. Ji palinkusi apkabina mane, bet aš šypsodamasi ją atstumiu.

– Pirmiausia turiu pasakyti jai, ji nieko nežino.

Imodžena nusišypso.

– Ji savo kambary su Nevykėliu.

– Su kuo?!

– Skaito „Nevykėlio dienoraštį“!

Perėjusi koridorių, užlipu laiptais ir stabteliu prie durų, ant kurių priklijuotos iš blizgaus popieriaus kreivai iškirptos raidės: „Čia gyvena Kirstė“ ir „Būtina pasibelsti“. Pasibeldžiu, kaip liepta.

Pasigirsta tylus „mmm-mmm“. Tai mano dukters *Įeikite* atitinkmuo.

Stumteliu duris. Septynmetė duktė sukryžiuvusi kojas sėdi ant grindų vis dar su mokykline uniforma: juodomis kelnėmis, baltais teniso marškinėliais. Mažytę strazdanotą nosį prikišusi prie pat knygos: tikras nekaltybės ir vienatvės paveikslas. Mano širdį užlieja meilė ir liūdesys. Labai noriu, kad jos gyvenimas būtų geresnis, kad ji vėl pasijustų vientisa asmenybe.

– Kirste...

Ji neatsako. Vis dar skaito. Kartais ji taip elgiasi. Žaidžia žaidimą „Mmm... nekalbėsiu“. Pastaruoju metu jis vis dažnesnis.

– Kirste. Muminuke. Kirste Kū!

Ji pakėlia akis, mėlynas kaip ir mano, tik dar ryškesnes. Hebridų mėlynumo. Jos plaukai tokie šviesūs, kad beveik balti.

– Mamyte!

– Turiu naujienų, Kirste. Gerų, nuostabių naujienų.

Atsisėdusi ant grindų šalia jos, apsuptos žaisliukų – pingvinų, minkštučio leopardo ir lėlės su viena ranka, – viską papasakojau. Skubėdama. Kad kelsimės į ypatingą vietą, kur galėsime viską pradėti nuo pradžių, kur viskas labai gražu, gauvu ir spindi: į savo salą.

Kol kalbu, Kirstė neatitraukia nuo manęs akių. Beveik nemirksi. Tik klausosi, nieko nesakydama, romi, tarsi apimta transo, atsimokėdama man mano pačios nuolatine tylu. Tada ji linkteli ir vos šypteli. Tikriausiai suglumusi. Kambaryje tylu. Man pritrūks-ta žodžių.

– Taigi, – tariu. – Ką manai? Gyvensime nuosavoje saloje! Argi ne nuostabu?

Kirstė lėtai linkteli. Pažvelgia į savo knygą, užverčia ją, tada vėl pakelia į mane akis ir paklausia:

– Mamyte, kodėl tu visada vadini mane Kirste?

Nuščiūvu. Kambary įsiviešpatauja spengianti tylu. Pagaliau pratariau:

– Atleisk, mieloji. Ką pasakei?

– Kodėl tu mane vadini Kirste, mamyt? Kirstė mirusi. Tai *Kirs-tė* mirė, ne aš. Aš esu Lidija.